



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Hieronymi Stridonensis, Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Epistolae In Tres Libros distributae

Hieronymus, Sophronius Eusebius

Coloniae Agrippinae, 1674

XIV. [i.e. XII.] Ad Nepotianum. Petis à me.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37862

1. Cor. 13. nes apud patrem. Et stella à stella differt in claritate. Mihi concede, ut inter sanctorum caput possim levare calcanea: ut cum ego voluerim, ille perfecerit: mihi ignoscas, quia implere non potui: illi tribuas præmium, quod meretur. Plura fortasse, quam epistolæ brevitatis patiebatur, longo sermone protraxerim: quod mihi semper accidere consuevit, quando aliquid de Bonis nostri laudè dicendum fuit. Sed ut ad illud rediream, unde discesseram. *OR SECRE* te, ne amicum, qui diu quæritur, vix invenitur, difficile servatur, pariter cum oculis mens amittat. Fulgeat quilibet auro, & pompaticis ferculis coruscet ex sarcinis metalla radient. Charitas non potest comparari: Dilectio pretium non habet. Amicitia, quæ desinere potest, vera nunquam est. Vale in Christo.

*Amicus
i. d. u.*

Charitas

XIV. *Heronymus Nepotiano. Huic petenti præsentibus modum vivendi: simulq; tradit præclara & avaræ usæ præcepta clericis, sacerdotibus, monachis, & Ecclesiasticis omnibus observanda.*

Petis à me, Nepotiane charissime, literis transmarinis, & crebrò petis: ut tibi brevi volumine digeram præcepta vivendi, & quâ ratione qui seculi militiâ derelictâ, vel monachus esse coeperit, vel clericus, rectum Christi tramitem teneat, ne ad diversa vitiorum diverticula rapiatur. Dum essem adolescens, imò penè puer, & primos impetus lascivientis ætatis eremi duritiâ refrenarem, scripsi ad avunculum tuum sanctum Helio-

Helio-
lacrym
monstr
tunc lu
dijs at
depinx
gis fro
learibu
gus:
mnia f
cum: M
Marin
corpor
sapien
elemo
sus, per
standi
guenti
moly
cuncta
re min
& adhi
re & a
niâ, &
sunt, fr
atate
poris b
& carr
suffoe
rem. S
tiam se
ge Do
doctio

Heliodorum epistolam exhortatoriam plenam
 lacrymis querimonijsque, & quæ deserti sodalis
 monstraret affectum. Sed in illo opere pro ætate
 tunc lusimus: & calentibus adhuc Rhetorum stu-
 dijs atque doctrinis, quædam scholastico flore
 depinximus. Nunc jam cano capite, & arata ru-
 gis fronte, instar boum pendentibus à mento pa-
 learibus: Frigidus obsistit circumpræcordia san-
 guis. Unde & in alio loco idem Poëta canit: O-
 mnia fert ætas, animum quoque. Et post modicum:
 Nunc oblita mihi tot carmina, vox quoque
 Martini Jam lugit ipsa: OMNES penè virtutes
 corporis mutantur in senibus, & crescente solâ
 sapientiâ decrescunt ceteræ, jejania, vigiliæ, &
 elemosinæ, chameuniæ, * huc illuc quæ discursus,
 peregrinorum susceptio, defensio pauperum,
 stanti in oratione perseverantia, visitatio lan-
 guentium, labor manuum, unde præbeantur elec-
 mosinæ. Et, ne sermonem longius protraham,
 cuncta, quæ per corpus exercentur, fracto corpore
 minora fiunt, Nec hoc dico, quod in juvenibus
 & adhuc solidioris ætatis, his duntaxat, qui labore
 & ardentissimo studio, vitæ quoque sanctissimo-
 niâ, & orationis frequentia, scientiam consequuti
 sunt, frigeat sapientiâ, quæ in plerisque senibus
 atate marcescit: sed quod adolescentia multa cor-
 poris bella sustineat, & inter incentiva vitiatorum,
 & carnis titillationes, quasi ignis in lignis viridibus
 suffocetur, ut suum non possit explicare fulgo-
 rem. Senectus verò rursus eorum, qui adolescentiam
 suam honestis artibus instruxerunt, & in lege
 Domini meditati sunt die ac nocte, atate fit
 doctior, * usu tritior, processu temporis sapien-
 tior.

*Senam
 conditio.
 Virgil.*

* humili
 dormi-
 tiones,

*Senectus
 comen-
 da
 laudes.
 * rigi-
 dior,*

I s

*Themi-
stocles
Pindarus.*

uor, & veterum studiorum dulcissimos fructus metit. Unde sapiens ille vir Græciæ Themistocles, cum expletis centum & septem annis se mori cerneret, dixisse fertur: dolere se, quod tunc egrederetur è vita, quando sapere cœpisset, Plato octogesimo primo anno scribens, mortuus est. Iſocrates nonaginta novem annos in docendi scribendique labore complevit. Taceo cæteros philosophos, Pythagoram, Democritum, Xenocratem, Zenonem & Cleanthem: qui jam ætate longævâ in sapientiæ studijs floruerunt. Ad Poetas venio, Homerum, Hesiodum, Simonidem, Stesichorum: qui grandes ætate, cygneum nescio quid, & solito dulcius, vicinâ morte ceciderunt. Sophocles cum propter nimiam senectutem & rei familiaris negligentiam à filijs accusaretur amentitiæ; Oedipi fabulam, quam nuper scripserat, recitavit iudicibus, & tantum sapientiæ in ætate jam fracta specimen dedit, ut severitatem tribunalium in theatri favorem converteret. Nec mirum, cum etiam Cato Censorius & Romanæ generis disertissimus jam & senex, Græcæ literas discere nec erubuerit, nec desperaverit. Certe Homerus refert, quod de lingua Nestoris jam vetuli, & penè decrepiti, dulcior melle oratio fluxerit.

Sophocles.

Cato senex Græcæ didicit.

Quorsum hæc tam longo repetita principio? Ne à me quæras pueriles declamationes, sententiarum flosculos, verborum lenocinia, & per fines capitulorum singulorum acuta quædam breviterq; conclusa, quæ plausus & clamores excitant audientium. Audi igitur ut beatus Cyprianus ait, non diserta, sed fortia, Audi fratrem collegio patrem

trem f
provec
pracep
diat.
doro,
se qu
que vi
& nost
hunc li
chum e
fectum
fia, int
minis e
tur. Si
tur, pro
sunt D
pars Cl
mini el
exhibe
posside
& cum
hil extr
pars D
nec acc
si Levit
servien
tum &
nudam
tens ite
clerica
lucra s
L A M t
Chrastu

trem senio, qui te ab incunabilis fidei, usque ad
 provectam ducat ætatem, & per singulos gradus
 præcepta vivendi constituens, in te ceteros eru-
 diat. Scio quidem ab avunculo tuo beato Helio-
 doro, qui nunc Pontifex Christi est, te & didicif-
 se quæ sancta sunt, & quotidie discere, normam-
 que vitæ ejus, exemplum habere virtutum. Sed
 & nostra, qualiacunque sunt, suscipe, & libellum
 hunc libello illius copulato, ut cum ille te mona-
 chum erudierit, hic clericum doceat te esse per-
 fectum. Igitur Clericus, qui Christi servit Eccle-
 sia, interpretetur primò vocabulum suum, & no-
 minis definitione prolata, nitatur esse quod dici-
 tur. Si enim eleros Græcè, fors Latinè appella-
 tur, propterea vocantur Clerici, vel quia de forte
 sunt Domini, vel quia Dominus ipse fors, id est,
 pars Clericorum est. Qui autem vel ipse pars Do-
 mini est, vel Dominum partem habet, talem se
 exhibere debet, ut & possideat Dominum, & ipse
 possideatur à Domino. Qui Dominum possidet,
 & cum Propheta dicit: Pars mea Dominus: ni-
 hil extra Dominum habere potest. Si autem ego
 pars Domini sum, & funiculus hereditatis ejus,
 nec accipio partem inter ceteras tribus, sed qua-
 si Levita & sacerdos vivo de decimis, & altari
 serviens, altaris oblatione sustentor, habens vi-
 stum & vestitum, his contentus ero: & erucem
 nudam nudus sequar. Obsecro itaque te, & repe-
 tens iterumque iterumque monebo, ne officium
 clericatus genus antiquæ militiæ putes, id est, ne
 lucra seculi in Christi quæras militia. MENSU-
 RAM tuam pauperes & peregrini, & cum illis
 Christus conviva noverit. Negotiatorem cle-
 ricum,

*Heliodo-
rus.*

*Clerici
nomen
quia sibi
velit.*

Thren. 3.

Num. 18.

1. Tim. 6.

*Mensa
clerici.*

ricum, & ex inope divitem, & ex ignobili gloria
 sum, quasi quandam pestem fuge. Corrupti
 mores bonos confabulationes pessimæ. Tu
 contemnis, alius diligit: tu calcas opes,
 sectatur: tibi est cordi silentium, mansuetudo
 cretum, illi verbositas, atrita frons, fora plateæ
 & plateæ, ac medicorum tabernæ. In tanta
 discordia, quæ potest esse concordia? Hospi-
 tiolum tuum aut raro, aut nunquam mulierum
 pedes terant. OMNES puellas & virgines Christi
 aut æqualiter ignora, aut æqualiter dilige. Ne
 sub eodem testamento mansites: nec in præterita cal-
 tate confidas. Nec Samfone fortior, nec Davi-
 sanctior, nec Salomone potes esse sapientior.
 MEMENTO semper, quod paradisi colonum
 possessione sua mulier eiecerit: Ægrotanti
 sanctus quilibet frater assistat, & germana, vel
 mater, aut probata quælibet apud homines fide-
 Quod si huiusmodi non fuerint consanguinita-
 tis castimoniamque personæ, multas anus nutu
 Ecclesia, quæ & officium præbeant, & beneficium
 accipiant ministrando: ut infirmitas quoque
 fructum habeat elemosynæ. Scio quosdam co-
 valuisse corpore, & animo ægrotare cepisse. Pe-
 riculosè tibi ministrat, cujus vultum frequenter
 attendis. Si propter officium clericatus aut vidua
 à te visitatur, aut virgo, nunquam domum solus
 introeas. Talesque habeto socios, quorum contum-
 bernio non infameris. Si lector, si acolytus, si psal-
 mista te sequitur, non ornentur veste, sed mori-
 bus: nec calamistro crispent comas, sed pudicitia
 habitu polliceantur. Solus cum sola, secreto
 absque arbitris ne se deas. Si familiaris est aliquis

*Mulierum
 familia-
 ritas cle-
 rico ca-
 venda.*

Gen. 3.

loquendum, habet nutricem majorem domus :
 virginem, viduam, vel maritatam; non est tam in-
 humana, ut nullam præter te habeat, cui se audeat
 credere. Cave omnes suspiciones : & quicquid
 probabiliter fingi potest, ne fingatur, ante devita.
 Crebra munuscula & sudariola, & fasciolas, & ve-
 stes ori applicatas, & degustatos cibos, blandasque
 & dulces literas sanctus amor non habet. Mel
 meum, lumen meum, meumque desiderium Chri-
 stus est. Omnes delicias & lepores, & risu dignas
 urbanitates, & cæteras ineptias amatorum in co-
 mædijs erubescimus, in seculi hominibus dete-
 stamur : quanto magis in monachis & clericis,
 quorum & sacerdotium proposito, & propositum
 ornatur sacerdotio? Nec hoc dico, quod aut in te,
 aut in sanctis viris ista formidem, sed quod in o-
 mni proposito, in omni gradu & sexu & boni &
 mali reperiantur: malorumque condemnatio, laus
 bonorum sit. Pudet dicere, sacerdotes idolorum,
 mimi, aurigæ, & scorta hæreditates capiunt : solis
 clericis & monachis hoc lege prohibetur, & non
 à persecutoribus prohibetur, sed à principibus
 Christianis. Nec de lege conqueror, sed doleo, tur-
 meruerimus hanc legem. Cauterium bonum est :
 sed quò mihi vulnus, ut indigeam cauterio? Pro-
 videri severaq; legis est cautio: & tamen nec sic re-
 franatur avaritia. Per fidei commissa legibus illu-
 dimus. Et Quasi majora sint Imperatorum scita
 quam Christi, leges timemus, & Evangelia con-
 temnimus. Sit hæres & mater filiorum, id est, gre-
 gis sui, Ecclesia : quæ illos genuit, nutrit, & pa-
 vit. Quid nos inferimus in matrem & liberos?
 Gloria Episcopi est, pauperum opibus providere.

*De sper-
nentis fa-
culatiss-
imis.*

IGNOMINIA omnium sacerdotum, proprijs fru-
dere divitijs. Natus in paupere domo, & in tugur-
io rusticano: qui vix milio & cibario pane in-
gientem ventrem saturare poteram: nunc similia
& mella fastidio. Novi & genera & nomina pro-
ficium: in quo littore concha lecta fit, calleo: saporibus
et viam discerno provincias, & ciborum me-
pretiosorum raritas, ac novissime damna ipsa de-
lectant. Audio praterea in senes & anus absque
liberis quorundam turpe servitium. Ipsi apponunt
matulam, obsident lectum, & purulentiam stoma-
chi, & phlegmata pulmonis manu propria susci-
piunt. Pavent ad introitum medicis: tremantibus
que labijs, an commodius habeant, sciscitantur:
& si paululum senex vegetior fuerit, periclitantur:
simulatque latentia mens intrinsecus avata
torquetur. Timent enim, ne perdant ministerium,
& vivacem senem Mathusalem annis com-
parant. O QUANTA apud Deum merces, si unum-
quisque in presenti pretium non speraret. Quantis
sudoribus hereditas casta expetitur? Minoris la-
bore margaritum Christi emi poterat. DIVINAS
scripturas sapius lege, imò nunquam de manibus
tuis sacra lectio deponatur. Disce quod doceas:
obtime eum, qui secundum doctrinam est, fidelem
sermonem, ut possis exhortari in doctrina sana,
& contradicentes revincere. Permane in his,
quæ didicisti, & credita sunt tibi. sciens à quo di-
diceris: paratus semper ad satisfactionem omni-
poscenti te rationem, de ea, quæ in te est, spe-
re. NON confundant opera tua sermonem tuum: ne-
cum in Ecclesia loqueris, tacitus quilibet respon-
deat: cur ergo hæc dicis, ipse non facis? Delicatus

Matth. 13.

*De studio
scriptu-
rarum.*

Tit. 1.

2. Tim. 3.

1. Pet. 3.

*Clericus
vita do-
ctrinam
suam cõ-
probat.*

magister est, qui pleno ventre de jeunijs disputat
 Accusare avaritiam & latro potest. SACERDOTIS *De obe-*
 Christi mens, vita, osq; concordet. *Esto subiectus dissentia.*
 pontifici tuo, & quasi anima tua parente suscipe. *Malac. 1.*
 Amare filiorum, timere servorum est. Si pater sum, *Loquitur*
 inquit, ubi est honor meus? & si Dominus ego sum, ubi *de Helio-*
 est timor meus? Plura tibi in eodem viro observan- *doro Epi-*
 da sunt nomina: Monachus, pontifex, avunculus *scopo, cis-*
 tatus, qui te in omnibus, quae sancta sunt, docuit. *Il- jus nepos*
 lud etiam dico, quod Episcopi Sacerdotes se esse *hic Ne-*
 noverint, non Dominos: honorent clericos, quasi cle- *potianus,*
 ricos, ut & ipsis a clericis quasi Episcopis honor de- *Episcopo-*
 feratur. Scitum illud est oratoris Domitij: Cur ego, *rum effi-*
 inquit, te habeam ut principem, cum tu me non habeas *si iuriga*
 ut senatorem? Quod Aaron & filios eius, hoc esse *clericos.*
 Episcopum & presbyteros noverimus: unus Dominus, *Dictum*
 unum templum, unum sic etiam & ministerium. Re- *Domitij*
 cordamur semper quid Apostolus Petr^{us} praecipiat *Casaris.*
 sacerdotibus: Pascite eum, qui in vobis est, gregem *1. Pet. 2.*
 Domini, providentes non coacti, sed spontaneum secun-
 dum Deum: neque ut turpis lucri gratia, sed volun-
 tate: neque ut dominantes in clerum, sed forma
 facti gregis & ex animo: ut cum apparuerit princeps
 pastorum, percipiatis immarcescibilem gloriae co-
 ronam. DOCENTE te in Ecclesia, non clamor po-
 puli, sed gemitus suscitetur. Lacrymae auditorum
 laudes tuae sint. Sermo presbyteri scripturarum
 lectione conditus sit. Nolo te declamatorem esse,
 & rabulam, garrulumque sine ratione, sed myste-
 riorum peritum, & sacramentorum Dei tui eru-
 ditissimum. Verba volvere, & celeritate dicendi
 apud imperitum vulgus admirationem sui face-
 re, indoctorum hominum est. *Attrita frons in-*
ter-

Concio-
natori
obser-
vanda.

*Præceptor
Hierony-
mi,
Luce. 6.*

terpretatur sapè quod nescit : & cum alijs suale
rit , sibi quoque usurpat scientiam. Præceptor
quondam meus Gregorius Nazianzenus , roga-
tus à me ut exponeret , quid sibi vellet in Luce
sabbathum *divte gèw gawoy*, eleganter lufit : Doce-
bote, inquit, super hac re in Ecclesia, in qua
mibi omni populo acclamante, cogeris invitare
scire, quæ nescis : aut certè si solus tacueris, solus
ab omnibus stultitiæ condemnaberis. Nil tam fa-
cile, quàm vilem plebeculam, & indoctam con-
cionem linguæ volubilitate decipere : quæ quic-
quid non intelligit, plus miratur. M. Tullius, apud
quem pulcherrimum illud elogium est, Demo-
sthenes tibi praripuit, ne esses primus orator : tu
illi, ne solus in oratione pro Quinto Ligario Gal-
lo, quid de favore vulgi, & de imperitis concio-
natoribus loquatur, attende, ne his fraudibus il-
ludaris. Loquor enim, quæ sum ipse nuper exper-
tus. Uaus quidam Poëta nominatus, homo pe-
ligeratus, cujus sunt illa colloquia poëtarum et
philosophorum, cum faceret Euripidem & Me-
nandrum inter se, & alio loco Socratem atque Ep-
picurum différentes : quorum ætates non annis,
sed seculis scimus fuisse disjungas : atque is quan-
tos plausus & clamores movet ? Multos enim
condiscipulos habuit in Theatro, qui literas si-
mul didicerunt. Vestes pullas æquè devita, ut
candidas. ORNATUS & sordes pari modo fugi-
enda : quia alterum delicias, alterum gloriam
redolet. Non absque amictu lineo incedere, sed
pretium vestium linearum non habere, laudabile
est. Alioquin ridiculum & plenum de decoris, re-
serto marsupio, quod sudarium orariumque non

*In vesti-
bus obscu-
randa
Clavico.*

habeas, gloriari. Sunt qui pauperibus paulim
 tribuunt, ut amplius accipiant, & sub prætextu
 elemosynæ quærunt divitias, quæ magis ve-
 natio appellanda est, quàm elemosyna. Sic
 bestia, sic aves, sic capiuntur & pisces. Modica
 in hamo esca ponitur, ut matronarum in eo lac-
 culi protrahantur. Sciat Episcopus, cui commis-
 sa est Ecclesia, quem dispensationi pauperum
 curaque præficiat. Melius est non habere quod
 tribuas, quàm impudenter petere quod recon-
 das. Sed & genus arrogantia est, clementio-
 rem te videri velle, quàm pontifex Christi est.
 Non omnia possumus omnes. Alius in Ecclesia
 oculus est, alius lingua, alius manus, alius pes,
 auris, venter, & cætera. Lege Pauli epistolam
 ad Corinthios, ubi diversa membra unum cor-
 pus efficiunt. Nec rusticus tamen & simplex fra-
 ter ideo se sanctum putet, si nihil nocuerit: nec
 parvus & eloquens linguam æstimet sanctitatem.
MULTO QUÆ melius est è duobus imperfectis
 rusticitatem habere sanctam, quàm eloquen-
 tiam peccatricem. Convivia tibi vitanda sunt *De con-*
 secularium, maximè horum, qui honoribus *vivijs nõ*
 tumunt. Turpe est ante fores sacerdotem Chri- *instruen-*
 sticrucifixi & pauperis, & qui cibo quoque ve- *dis,*
 scèbatur alieno; inter lectores consulum, & mi-
 lites excubare: judicemque provincie melius
 est apud te prandere, quàm te in palatio. Quod
 si obrenderis te facere hæc, ut roges pro miseris
 atque subjectis: iudex seculi plus desert clericis
 continentis, quàm divitiis: & magis sanctitatem
 tuam veneratur, quàm opes. Aut si talis est, qui
 non audiat clericos, nisi inter calices & phia-
 las.

las, libenter carebo hujuscemodi beneficio, Christum rogabo pro iudice, qui magis subvenire potest, quàm iudex. Melius est enim confidere in Domino, quàm confidere in homine. Melius est sperare in Domino, quàm sperare in principibus.

De usu vini.

1. Tim. 3.

Lev. 10.

Sicera.

Poculus

clericorū.

Matt. 11.

1. Tim. 5.

** mentē.*

De jeju-

nijs.

Philosophi: Hoc non est osculum porrigere, sed vinum propinare. Vinolentos sacerdotes & Apostolus damnat, & vetus lex prohibet. Qui altario deferviunt, vinum & siceram non bibant. Sicera

Hebræo sermone omnis potio nuncupatur, quæ inebriare potest, sive illa quæ frumento conficitur, sive pomorum succo, aut favi decoquantur in dulcem & barbaram potionem, aut palmarum fructus exprimuntur in liquorem, coctis quæ frugibus aqua pinguior coloratur. Quicquid inebriat, & statum mentis evertit, fugè similiter vitium. Nec hoc dico, quòd Dei à nobis creatura damnetur (siquidem & Dominus vini potator appellatus est: & Timotheo dolenti stomachum, modica vini sorbitio relaxata est) sed modum pro ætatis & valetudinis, pro corporum qualitate exigimus in potando. Quòd si absque vino ardeo, & ardeo adolescentiã, & inflammor calore sanguinis, & succulento validoque sum corpore, libenter carebo poculo, in quo suspicio veneni est. Pulchrè dicitur apud Græcos, & nescio an apud nos aequè resonet: P I N G U I S venter non gignit * sensum tenuem. Tantum tibi jejuniorum modò impone, quantum ferre potes. Sint tibi pura, casta, simplicia, moderata, & non superstitiosa jejunia. Quid prodest oleo non vesci, & molestias quasdam, difficultatesque ciborum querere,

ere, caricas, piper, nuces, palmarum fructus, similam, mel, pistacia? Tota hortorum cultura vexatur, ut cibario non vescamur pane, & dum delicias sectamur, à regno cœlorum retrahimur.

Audior præterea, quosdam contra rerum hominumque naturam aquam non bibere: nec vesci pane, sed sorbitiunculas delicatas, & contrita olera, betarumque succum non calice sorbere, sed conchâ. Prò pudor, non erubescimus hujusmodi ineptijs: nec tædet superstitionis? Insuper etiam famam abstinentiæ in delicijs quærimus.

FORTISSIMUM jejunium est aqua & panis. Sed quia gloriam non habet, & omnes pane & aquâ vivimus, quasi publicum & commune jejunium non putatur. Cave ne hominum rumusclos aucuperis: ne in offensam Dei populorum laude commutes. Si adhuc (inquit Apostolus) hominibus placere, Christi servus non essem. Desijt placere hominibus, servus factus est Christi. PER bonam & malam famam, à dextris & à sinistris Christi miles graditur: nec laude extollitur: nec vituperatione frangitur: non divitijs tumer, non contrahitur paupertate, & læta contemnit & tristitia. Nolo te orare in angulis platearum, ne re-

rum iter precum tuarum frangat aura popularis. Vis scire quales Dominus quærat ornatus? Habeto prudentiam, justitiam, temperantiam, fortitudinem. His cœli plagis includere: hæc te quædriga in altum, velut aurigam Christi, ad metam concitum ferat. Nihil hoc monili pretiosius, nihil hæc gemmarum varietate distinctius. Ex omni parte decoraris, cingeris, atque protegeris: & hæc ornamenta tibi sunt & munimini, & tutamini: gemmæ

VER-

*Hic dicitur
innatur
luxus,
& crapa-
pula huius
jus rem-
poris.*

*De fugi-
do vulgi
a plausu.*

Gal. 1.

2. Cor. 6.

Matt. 6.

*De vir-
tutibus
cardina-
libus.*

*Contra
detrac-
tionem.
Ps. 49.*

** con-
scientiã.*

Pro v. 2.

** non ig-
norare.*

*Castitas
clericorũ.*

vertuntur in scuta. CAVE quoque, ne aut in p
guam, aut aures habeas prurientes, id est, ne tur cler
ipse alijs detrahas, aut alios audias detrahen- tire no
Sedens, inquit, adversus fratrem tuum detra- piamus
bas: & adversus filium matris tuæ ponebas scilicet, qui
dalum. Parce à detractiõne linguæ: custodi- iorem
monestuos, & scito, quia cuncta, quæ de alijs tem c
queris, tuâ * sententiã judicaris: in his ipis tur. P
deprehendendas eris, quæ in alijs arguebas. N licet. C
que vero justa est illa excusatio: Referen- bent ux
alijs, injuriam facere non poss m, Nemo in vi- ginem
auditori libenter refert. Sagitta in lapidem m- cerdos
quam sigitur; interdum rebiliens percussit d- Procru-
tem. DISCAT detractor, dum te videt non ab- rum at
* erandire, non facile detrahere. Cum detra- ci, qui
ribus (ait Salomon) ne commiscearis: quæ Amic-
repentẽ veniet perditio eorum, & ruinam tuã frauda
que quis novit? tam videlicet ejus qui detra- erogar
quàm illius, qui aurem accommodat detractio- esse ve
Officij tui est visitare languentes, non sceler-
matronarum ac liberos earum, & nobilium v- prado
rum * custodire secreta. Officij tui est non lo- torque
lum oculos castos servare, sed & linguam. No- tis sit:
quam de formis mulierum disputès: nec quid- midus
cujusquam domo agatur, alia domus per te non- sponte
rit. HIPPOCRATES adjurat discipulos suo- saccul-
antequam doceat, & in verba sua jurare compe- servan-
lit: extorquet sacramento silentium, sermone- nihil e
incessum, non a suetudinem, habitum morese; pro- me, la
scribit. Quanto magis nos, quibus animarum me- Eu
dicina commissã est, omnium Christianorum do-
mos quasi proprias amare debemus? Consolat-
es potius nos in maceribus suis, quàm con-

vas in prosperis noverint. FACILE contemhi-
 tur clericus, qui sapè vocatus ad prandium, ve-
 nire non recusat. Nunquam petentes, raro acci-
 piamus rogati. Nescio quo enim modo etiam i-
 ple, qui deprecatur ut tribuat, cum acceperis, vi-
 sionem te iudicat: & mirum in modum si rogan-
 tem contempseris, plus te posterius venera-
 tur. Prædicator continentia nuptias ne concii-
 liet. Qui Apostolum legit: Superest, ut qui ha-
 bent uxores, sic sint quasi non habentes: cur vir-
 ginem cogit ut nubat? Qui de monogamia sa-
 cerdos est, quare viduam hortatur, ut digama sit?
 Procuratores & dispensatores domorum aliena-
 rum atque villarum, quomodo possunt esse cleri-
 ci, qui proprias iubentur contemnere facultates?
 Amico quippiam rapere, furtum est, ECCLESIAM
 fraudare, sacrilegium est. Accepisse pauperibus
 erogandum, & esurientibus plurimis, vel cautum
 esse velle, vel timidum: aut (quod apertissimi-
 sceleris est) aliquid exinde subtrahere, omnium
 prædonum crudelitatem superat. Ego alter fame
 torqueor, & tu iudicas, quantum ventri meo sa-
 tis sit: aut divide statim quod acceperis, aut, si ti-
 midus dispensator es, dimitte largitorem, ut sua
 sponte ipse distribuat. Nolo sub occasione mea
 sacculus tuus plenus sit. Nemo me melius mea
 servare potest. OPTIMUS dispensator est, qui sibi
 nihil reservat. Coegisti me, Nepotiane charissi-
 me, lapidato jam virginitatis libello, quem sanctæ
 Eustochio Romæ scripseram, post annos de-
 cem rursus Bethleem ora referare, &
 confodiendum me linguis o-
 mnium prodere.

*Abstinentia
 dicitur à
 convivio.*

**miratur*

1. Cor. 7.

*De dispē-
 sandis
 bonis a-
 liorum
 Ecclesie.*